

Men regeringen gør alligevel, hvad den kan, for at forværre konkurrenceevnen. Bare inden for de sidste otte dage har regeringen lagt ekstra to mia. kr. i omkostninger på erhvervslivets skuldre i form af fordyrelse af varebiler, ekstra administrativt bøv l i forbindelse med arbejdsmiljø og ekstra udgifter til energi i varefremstillingen.

Samtidig glæder regeringen sig over, at beskæftigelsen igen stiger i den offentlige sektor. I år forventes stigningen at være på 17.000 personer – det største antal nyansatte siden 1970'erne. Det varsler om nye skatter og afgifter og peger i den helt forkerte retning.

Det er derfor interessant, at regeringen stik mod de løfter, den gav, da den masede den ny skattereform igennem, nu vil opsuge de bebudede skattelettelser for året 1998 og stik mod sine løfter til stadighed pønser på at hæve arbejdsmarkedsbidraget, selv om ledigheden falder.

Troværdigheden på skatteområdet kan ligge på et meget lille sted. Hvem husker ikke, hvordan regeringen i 1994 solgte arbejdsmarkedsbidraget her i salen. Når ledigheden faldt, skulle arbejdsmarkedsbidraget også falde. Men hvad har vi set? Et løftebrud! Så sent som i går kunne vi i Radioavisen høre, at regeringen såmænd forhandlede med SF og Enhedslisten om at sætte bruttoskatten i vejret for at lette skatteyderne for yderligere 8 mia. kr. Efterhånden er vi kommet i den barokke situation, at jo mere ledigheden falder, desto højere bliver bruttoskatten, skønt det var det modsatte, man lovede os.

At dette samtidig vil ramme de boligejere, regeringen forleden i Folketinget bedyrede, den slet ikke agter at ramme, er så yderligere en pind til den ligkiste, hvorpå der står: Regeringens troværdighed. I denne kiste ligger for resten også den troværdighed, regeringen måtte have i forhold til CD, for den lavede sin skattereform med dette parti i regeringen, men forsøger straks efter, at CD er trådt ud, at ændre skattereformen sammen med SF og Enhedslisten. Det er jo, hvad hr. Frank Aaen og hr. Holger K. Nielsen bekræftede i går i Radioavisen.

Fredningsforløbet omkring den lille grønærterkur, som regeringen, SF og Enhedslisten gennemførte mod fortrinsvis privat- og varebilerne, viser, at regeringen har valgt side, og det er jo ikke rigtigt, som statsministeren har sagt, at vi ikke var til at tale med og der ikke var åbent hos os. Regeringen standsede forhandlingerne om bilafgifterne, standsede socialforhandlingerne

og begyndte i nattens mulm og mørke at forhandle med SF og Enhedslisten. Vi blev ikke indbudt. Der var tale om et utvetydigt valg.

Efter Det Konservative Folkeparti oven i købet midt i april sagde, at nu er der brug for finansstramninger, udtalte regeringen, at det kunne der ikke være tale om. Økonomien var robust, og indgreb var nærmest helt hen i vejret. Kort tid efter viste det sig, at vi havde haft ret, og regeringen måtte erkende, at der skulle strammes op.

Det kan man jo gøre enten over for det offentlige eller over for det private forbrug. Det er en politisk afgørelse, som vismændene siger. Og det er det, der er det betegnende, for der er udvidelse begge steder, men udvidelsen af det offentlige forbrug fører nu engang til indskrænkning af det private og dermed til en udvidelse af det offentlige på bekostning af det private. Hvad side, man vælger, afslører holdningen. Vi valgte naturligvis at anbefale et stop for yderligere offentlige udgifter. Nye udgifter ville herefter forudsætte omprioriteringer inden for det offentlige. Men den vej afviste regeringen med et hånligt skuldertræk.

Efter at have sovet på det gik regeringen så alligevel i gang med et indgreb. Den afbrød som sagt forhandlingerne om bistandsloven og bilafgifterne og gik i tussmørkeforhandlinger med SF og Enhedslisten, for kun med disse partier kunne man naturligvis få et indgreb mod det private forbrug. Derfor blev vi ikke inviteret med i forhandlingerne. Resultatet blev det velkendte indgreb, der altså bare skulle have været meget større, får vi nu at vide. Og dér er finansministeren jo en ærlig mand, for han sagde: Jeg tager så stort et indgreb, jeg kan få. Det blev så til 2,9 mia. kr. denne gang. Han havde håbet på 10 mia., men det blev forhindret, og næste gang prøver han så at få de resterende 8 mia. hjem.

Han fik taget 1 mia. kr. fra privatbilerne og 250 mio. kr. fra varebilerne, og dermed har han gjort mobiliteten på arbejdsmarkedet lidt ringere og sat varepriserne lidt op. Samtidig fordyrede han det at sælge og købe hus ved at lade tinglysningsafgifterne stige fra 700 til 1.200 kr. Det er dog en betragtelig procentstigning, selv om han siger, det skal være lettere at flytte for at øge mobiliteten på arbejdsmarkedet.

Man benytter altså de gode tider til at gøre livet lidt surere for danskerne. Dem giver man et hak i nakken, og så siger man hak, hak, når man bliver afsløret. Man sidder med hænderne i skødet og bryster sig af de gode tal, der bare